

Sygn. akt II Cz 364/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO J. Kwapiszewska

Sędziowie: SSO J. Jakubowska

SSO W. Damaszkowski/spr./

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r. w Jeleniej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika M. O.

z udziałem wierzyciela Gminy Miejskiej w K.

na czynności komornika

na skutek zażalenia wierzyciela

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 29 października 2012 r. sygn. akt I Co 374/12

postanawia:

zażalenie oddalić

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 października 2012 r. uchylił czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kamiennej Górze W. J.z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie Km 952/10 w postaci wezwania dłużnika M. O.do dobrowolnego opróżnienia działki nr (...)obręb (...) w K.z konstrukcji baru (...)i zasądził od wierzyciela na rzecz dłużnika kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd ten ustalił, że wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2010 r. wydanym w sprawie IC 262/09 nakazano M. O. opuszczenie i opróżnienie zabudowanej części działki nr (...) położonej w K.. Na podstawie tego tytułu wykonawczego na wniosek wierzyciela Gminy Miejskiej K. komornik W. J. wszczął postępowanie egzekucyjne. W jego wyniku dłużnik dobrowolnie opróżnił i opuścił bar (...), a klucze do niego wydał komornikowi. Mimo to powyższy organ egzekucyjny ponownie wezwał dłużnika do wykonania zobowiązania wynikającego z tytułu wykonawczego.

W tak ustalonych okolicznościach Sąd Rejonowy przyjął, że powtórne wezwanie dłużnika do dobrowolnego wykonania zobowiązania wynikającego z wyroku z dnia 22.04.2010 r. było niezgodne z prawem. Skoro bowiem M. O. opuścił i dobrowolnie wydał lokal użytkowy, to tym samym spełnił świadczenie, do którego był zobowiązany. Z treści tytułu wykonawczego nie wynikał zaś obowiązek usunięcia baru z nieruchomości gruntowej. Za nieuzasadnione – uznał sąd – stanowisko komornika, że bar nie stanowił część składową nieruchomości i był rzeczą ruchomą.

W zażaleniu Gmina Miejska w K. zaskarżyła powyższe postanowienie wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie skargi M. O. ewentualnie uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Skarżący zarzucił, że barak w którym uprzednio prowadzony był bar (...) nie jest nieruchomością w rozumieniu art.46§1 kc. Z tego względu wierzyciel miał prawo żądania usunięcia z działki konstrukcji baraku na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 22 kwietnia 2010 r.

W odpowiedzi na zażalenie M. O. wniósł o jego oddalenie i wskazał, że Gmina Miejska K. bez czekania na prawomocne rozstrzygnięcie jego skargi rozebrała budynek baru (...) i obciążyła go kosztami rozbiórki. Na dowód tych okoliczności dłużnik przedstawił zdjęcia obrazujące rozbiórkę baraku oraz noty obciążeniowe za powyższe czynności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Nie przesądzając spornej pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem kwestii czy wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 22 kwietnia 2010 r. wydany w sprawie IC 262/09 zobowiązywał M. O. również do usunięcia baru (...), należy wskazać, że w świetle istniejącego obecnie stanu rzeczy, który Sąd Odwoławczy bierze pod uwagę z mocy art. 316§ 1 kpc w zw. z art.13 § 2 kpc i art.391 § 1 kpc w zw. z art.397 § 2 kpc zażalenie było nieuzasadnione. Skoro bowiem wierzyciel dokonał rozbiórki budynku, w którym uprzednio mieścił się bar (...), to jako zbędne należało ocenić wezwanie komornika skierowane do dłużnika, aby ten opróżnił działkę nr (...) z konstrukcji baru (...). Tym samym zaskarżone postanowienie, w którym uchylono powyższą czynność komornika jest prawidłowe. Podejmowane przez komornika czynności muszą bowiem służyć efektywnemu zakończeniu egzekucji. Natomiast obecnie nieracjonalne byłoby nakazywanie dłużnikowi podejmowania czynności, które już zostały zrealizowane.

Z powyższych względów zażalenie jako nieuzasadnione, na podstawie art.385 kpc w zw. z art.397 § 2 kpc, podlegało oddaleniu.